

Iulian Grigoriu

Niște prieteni și Hrist

-fragment -

Dimineața ne-a surprins ca de obicei uscați precum ultimii stropi de vin
pe masă și pe hîrtii urme rotunde sărutau literele
printre crengi furia nopții se încîlcise și acum dormea
Magii plecaseră ca niște mercenari oh, blestemată metafizică – eram doar noi niște cheflii
vlăguiți și Oaspetele tăcut
sîrma pe care venise i se încolăcea în trup fișii
făcusem skandenberg și ne luptasem toată noaptea stînga mea obosită în mijlocul focului
tremura
mă vindecasem de jumătate de infern din viața mea șchiopătăm - într-un moment de respiro în
zori chiar scrisesem un vers
«Mă simt ca un zid crăpat...
prin care se văd razele de lună»
asta era senzația de azi-noapte (cu durerea din șold) cu care aș fi putut să fac un dialog;
amnezic îngerul plecase cu noul meu nume și cu memoria
(Faptul că o fisură nevăzută se împotrivesc în mine și tinde spre
acest decalaj interior lăsînd vizibil spectacolul feeric ce macină precede și rezistă
construcțiilor șubrede din specia scrierii)

*

Aceeași nenorocită stare de lapsus/ ce poate fi? O imagine încordată ca într-o fotografie un
raport ? niște cifre în ruleta abstractă măsluită mereu pe aceeași obsesie
Psst! iarăși mi-a venit o idee fixă
Adevărul nu repetă nimic
Ci spune același lucru - mereu nou

Cineva de foarte departe din mine striga
Ce-o fi ?
sorții risipiți închegau o ființă cu straniul accident că exist fără nici o legătură
cuvintele sînt porți fără număr și fără sfîrșit
și dacă deschizi nici un miez nici o urmă a odihnei mele -

Pentru îngerii pustiului deghizați în hoți la drumul mare
iarba e o bogăție prea mare

*

Fusese o noapte cu pumni între prieteni mult sînge nu de la mine-ncepuse de fapt seara cînd
m-am întors la Curte i-am găsit deja făcuți frate-miu era cel mai violent dar acum stăteau în
jurul mesei rotunde ce mai rămăsese din camera bunicului meu în aerul de ciocolată amăruie
sub lampadarul afumat de *Carpați* și povesteau
Buium? dintr-un fum putea să deșire mai mult decît
într-o viață trombe și rotocoale pe nas și pe gură mai bine de-o vreme și jumătate de vremi -
ne minunam cum vorbea *socoteli daraveli* la 7 ani trecea Siretul pe mulți scosese din anafor
poveștile lui cu mirosul de aer și piatră tăcută mîncam doar cu ele
acum mestecă pîinea din gură, așa! și Gruia lui Novac înghițea cîte o sarma întreagă își făcea
o cruce mare și după aia pleca la luptă
în ultima seară aici l-am vegheat răcise și-a spus deodată

„luați-mi grîul ăsta din piept“ mi-am zis că văzuse atunci cîmpiile nesfîrșite
ondulate-n pereții alunecînd ca fumul

*

Sticle de toate culorile pe masă la loc de cinste rachiul de drojdie *spuema del fuego*
cum îl alintau – era o seară de iarnă un întreg arsenal pînă către cea mai simplă mișcare
drumurile mîinii se descompun în aer așa cum noaptea și-ar lăsa
nenumărate cortine de-ntuneric ca și cum întregul vacarm al gesturilor simple ar osteni brusc
și s-ar așeza la picioarele tale – dar nu avea nimeni chef de ofranda proaspătă de poezie erau
deja beți și foile mele bătute la mașină de sîngele prelins pe ceșcuța de lut – cineva dăduse
lovitura pînă la rachiu băuseră Ballantines, Teacher’s și Johnny Walker *original* mă asigurau

Oglinzile sparte mobila răsturnată se luptase Flavius cu frate-miu Geamănul; erau în chiloți
ieșeau aburi din ei
făcuseră praf cîteva pungi de pufuleți ca să împrăștie o ninsoare gălbuie în toată casa fotoliile
și canapeaua centenare mai depăneau un ultim plan de evadare umilite
Dar în cameră se zugrăvea cu încetul o scenă pe unul din ei drept pedeapsă îl urcaseră pe
șifonierul negru al lui Buium și-l păzeau să nu coboare de-acolo – părea ultimul prizonier al
unui cor viu de îngerii cu care se-ncăieraseră
ce fel de perechi vă trebuie pungașilor
voi vă închipuiți pramatii de umplutură în două lumi că idoli tribului se lasă atît de ușor
dărîmați

*

Ascultau Missa Solemnis și zbierau – mai stins focul stins și mai apăsător ca o floare încet-
încet sufocată pe fundul paharului cu tărie
mulțimile de răsufări ale orologiilor de praf se irosesc iute în vârtejul aprins
în fiecare seară porneam cu toții în lunga călătorie fără să ne fi ales cu nimic
vorbind dezlegam daimoni – ființe ale limbajului
– împotriva lui Aristotel cineva perora *există numai actualități* potenția și *virtualități* potenția
ai prins șpilu o faci pe deșteptu mult mai greu e să fii prost să fii sclav tată giuv la lopată și
tîrnacop să-ți dai toate examenele nu așa
la canal! am să-ți cînt și-am luat o roabă nouă numai număr de înmatriculare îi trebuie cine n-
a trăit ratarea pe pielea lui e-un incult
Hai dă-i pe gorj că se termină/ Io-te unde stătea francezu

*

Ce puteam să scot de la ei pretenarii? Orice vorbă se reduce la un singur gest: *storcit!* – își
strînge unul labele de urs învățate cu năvodul năpatca
Bună reducere exclamă altul mai abitir ca a’ transcendentală –
Ce tot spui acolo? ai luat vreodată bătaie și-ai făcut cinste și după aia să te pună să cînti? și
dacă nu cînti bine să iei iar bătaie și să faci iar cinste... pleacă mă de-aicea să te bată altul!
vorbele lor de prin șantierul patriei asta erau – niște articulații ale lumii
încheieturi de mădulare ale îngerilor altfel ușile începeau să scîrție
se rupeau balamalele și revărsa lumea afară pe stradă

Cu o seară în urmă eram atît de încrezători că imperiul poemului poate fi clădit
și tot mai aproape de promisul drum neapărați în orice efort încît – iată ce vă făgăduiesc:
Ardeți toată poezia lumii și-o voi rescrie într-o singură noapte

ne ridicam pînă și împotriva... împotriva
unei densități ermetice pe care-o țineam cu forță în loc din capătul frînghiei ce zbura prin
cameră și încordați ne încărcam pînă cînd pleznea ultimul fir în obrazul dimineții prăbușiți
peste mese și scaune

nu salvasem nimic nici măcar prințesa din turn

Cum stătea lungită în pat – începea să se scalde în ochiul surpat
era o vibrație o nehotărîre ceva între panteră și căprioară ființă împărțită în viziune și leagăn
plînset mocnit al țărurilor infinite moliciune și sfială strigătoare la cer
cum niciodată tăcerea n-a fost ascunsă
sub pietre dezgolită răul și binele ademenind de la capătul vieții
pe cei așteptați pe cei nepoftiți fără să se mire
continuă dreaptă și înțeleghătoare ca un murmur prin temelile casei

Cele două camere

mai întîi pielea dintre degete își mîngîie piciorul - nu bănuie nimic și se preschimbă - apoi
piciorul întreg
acum e atotputernică peste împărăția săracă
o cameră cu chirie un bărbat un closet un copil
în sfere limpezi se-mbracă își schimbă piciorul o clipă
a trecut - se clatină ceva înăuntrul barbarelor scene de familie
copilul mai are pînă să fie al ei acum e aici e geometrie dar geometria nu are nici o finalitate
oricum se întorcea de undeva din somn țărîna pod și prăpastie deodată
există acea aventură a coincidenței cînd de la un punct firul îți scapă și cantitatea și carnea e
umbră doar și ce mai rămîne neștiință de sine
totul e cum să ieși din hățîș cînd simțurile îți sînt în nedeosebire ascuțite
precum fiara dar fiara pedeapsa ei o, e atît de mică

Începeam să plîngem să ne mărturisim țipam

Ce-am făcut eu? Am rămas în viața de nepoet deschisă la împlinire femeia aceea oare avea
ochi vreo aortă sfișiată prin care să privească disperarea din ganguri tremurul luminos de
nerecunoscut cum se refac zidurile aruncate în intersecții și iluminări bruște
față în față
o formă de viață - o soluție - niște coordonate din ce în ce mai curbe
Pentru a fi prinsă mișcarea în zigzag cînd îmi șterg zăpada de pe față dar zăpada rămîne ca o
pată

Altul cuvînta cu glas tare: Viața mea e o lumină ce nu mai duce acasă
ci se răspîndește în lume
Lumina nu e a mea – ci împătășește bucuria ca-ntr-un dans pe scări
în camere sus duhul credinței purtînd-o mai departe
peste acoperișuri de munți

Și noi încă adu-mecam o lumină ce nu era a noastră - de înger căzut
dintr-o grabă prea mare a iubirii aprinzîndu-se

Plîngeam privind căderea aceea ca o parte din noi
printr-o minune răpiți fiind de lumina ce ne înconjură chipurile și ne ieșea prin tălpi
cu mîinile-n flăcări de acoperișuri pînă acolo mulți nu ajungeau strigătul era o muzică ne
agățam unul de altul și iarăși flacăra pornea cu noi și alții se rostogoleau pe țiglele lucioase
țipînd ca niște repezi stingeri

*

O singură poruncă ar fi fost de-ajuns să topească în noi cuvintele întoarse spre lucruri
un singur clic din butonul mouse-ului
o simplă zvicnire de forță ca să împrăștie mirosul de vis să ne-aducă sufletele de pe tărîmul
celălalt

Ce-i cu voi? Eram singurul de care le era cât de cât rușine
Mi-au turnat să beau în paharul cu sînge m-au îmbiat să mănînc din pateul ciopîrțit cu același
cuțit cu care tăiaseră
moale obrazul vieții întors pentru a privi dispariția fără urmă
pe cînd adevărul ne dojenea în orice primejdie ca un ceas robust – atunci de unde *desperarea*?
Eu vă zic: numai Lucifer a atins Inceputul
a fost singurul fapt necontrolat al eternității – mai scutește-ne cu aberațiile tale misticoide
bă, Lucifer era bulangiu d-aia s-a ars
Nu i-a plăcut Țiului de sus *atingerea*
Și tu CPO ce stai ca bomboana – asta eram eu – nu, băieții n-aveau habar de microprocesoare
Z80 și chestii din astea
îmi spuneau așa pentru că semănam cu o cutie de conserve din războiul stelelor prietenul lui
Obi Wan-Kenobi
CPO-ule las' că vine ea ridică-te ia-ți hoașca în spinare și mergi

din dușumele creșteau copaci peste casă și o sămînță putredă răspîndea propriul ei timp un foc
lent care ne învelea într-o sferă – luminam cu adevărat

*

Săli răvășite nemaștiind praful să-l mai adun paianjenii guri întunecate ale așteptării
nu se mai trezesc coboară pe fire înaintea luminii – Deodată mi se arată – trecîndu-mi prin
gînd să spun mai bine prin visul meu treaz
Se deschide o ușă – ea vine leneșă nici gînd să arunce voalurile să deschidă ferestrele
nu
și seamănă atît de bine cu noaptea
E fericită aș putea s-o întreb s-o ating cu mîna cu răsufierea
cu totul și cu totul - aș putea să-i aud bătăile inimii dar nu - am să-i fiu chiar eu visul
mai singur ca noaptea pe străzi
prin tîrgul uitat

Despărțit o dată în două în patru în șaisprezece surcele
Copacul pe după care nu mă mai pot ascunde
Ea vine senină ea vine fără grabă:
și-atunci
în largile perdele/ s-a aprins un rubin/ ca o picătură de sînge/ ori ca o dulce picătură de vin/
așa au căzut toate pietrele/ de jos mă privesc mulțime de ochi lucitori/ ești tu risipire neuzită/
de aprigi căutători de comori

Rănit de noapte animalul urlă/ luîndu-ți urma sîmbure amar

*

Ar mai putea să existe un timp ce păstrează ființele noastre
ca un miros din rănile lucrurilor
hainele vechi ca un mir din inima lor împing cuvinte în gol
cum se zbat oare sînt eu acela care vorbește pe jumătate cu ochii închiși
Axul nopții firul cu plumb își schimbă meridianul prin chiar mijlocul camerei
Cînd simulacrele se dezbracă singure se așază la marginea patului pentru ultima înfățișare
blînde rumegătoare de ceasuri
– scena se despărțea cu noi cei rămași și noi cei trecuți dincolo

Ambulanțele sfinte

Îmi place să miros lucruri vechi. Nu știu poate că acolo e un rest ce-ți repetă făptura:
a-fi-fără-a-fi

în caria lucrului deșirat în putregaiul mucegăit al patului
tălpile lipite în praful covoarelor decolorate
mă emoționează să pipăi urma înviată a degetelor tale renescentiste - pe care sigur Rubens le-a pictat - imprimată-n sandale/ să-ți deslușesc ființa din urma murdăriei și transpirației tale ca un scump odor

Ce voluptate s-adulmec rumegușul podelelor vopseaua cojită pantofii scîlciați găuriți hainele în care ți-ai pierdut trupul ca un răsărit de imagini multicolore așa te arătai și semănai pînă la sînge cu regina furnică în mușuroaiele ei cărînd mici apocalipse chiloții pătați pînă în miezul luminii comorilor

Îmi place să sorb hîrțiile vechi ce prind un iz de caramel să mă tai în geamurile sparte și-n scîrțîitul ușilor să mîngîi lucruri pe care le-ai atins și-au trecut rapid în sîngele meu ce-ți duce multiplicată imaginea
printre globule tăioase mirosul dizolvat și proaspăt al lucrurilor învechite
pe care le-nghit cu lingurițe din alpaca înverzită

De-aceea intru ca un muscoi în camera bătrînilor și respir adînc mirosul de urină ca un descîntec
fermenții fecalelor uleiul rînced al trupului alcoolul cojilor mucegăite ale sexului
pînă și aurul și argintul prind un miros - altfel după nici un semn nu le-aș recunoaște
Banii își păstrează izul de parfum în mîinile cerșetorilor – monezile trec ca un sînge alb în trilurile dimineții secătuite de imagini răscumpără plus-valoarea timpului ozonat
A mirosi e o ocupație în care te poți pierde ca într-o uitare a necesităților a sinapselor lumii care te obligă să reacționezi să te adaptezi
Însuși lucrul în sine are un damf de anarhie - postum - dincolo de încremenire de circuit închis de sînge rotit
Ascult pieziș plîngerea și scrîșnirea dinților pipăi în rana extatică osul brutal din mîna moaștelor sabie a timpului care cere și oferă dovezi negrăite o întregă știință prilejuită de o Singură Venire: cînd îi vei pune capăt?

Copil îmi miroseam mîinile după fiecare atingere – era numai o datorie pentru a recupera viața stinsă a lucrurilor cîndva am fost cîine – le vorbeam prietenilor mei și deodată m-a întrerupt un zgomot
Aproape foarte aproape de mirosul încremenit al pustiei care s-a așternut imediat

*

La poartă a apărut una din ambulanțele sfinte pe care o așteptam demult una din cele care nu opreau niciodată doar pereții părinți se clătinau ca de cutremur – ne-a răpit pe toți deodată
ăsta de pe dulap cu un picior pe scară l-am tras înăuntru
ducea un tînăr rănit la spital într-o cameră care semăna cu aceea a lui Buium
era așezat într-o covată ca-ntr-un sicriu dar doctorița de-acolo mi-a spus că nu are nevoie de asta că e viu; se aruncase pe geam fiindcă Ea l-a refuzat i-a spus că are pe altcineva noroc că geamul era închis așa că și-a făcut venele franjuri curgea sînge din el ca dintr-o pungă sub presiune ca dintr-o mașină de frică – Welcome! – *în mîinile voastre prieteni îmi las sufletul* – începuse să tremure
cum era frate-miu beat
l-a luat în spate – greu ca pămîntu – și-a fugit cu el pînă la spital cîtiva kilometri
n-a oprit nimeni
Acum – noroc de drezina asta cu aripi de înger prin colțuri că s-a ivit la poartă
eu îl țineam de cap și de umeri iar doctorița a început să-i studieze atentă urechea de parcă i-ar fi căutat linia vieții apoi i-a smuls ceva desigur nu *facla* eu mă gîndeam că timpanul (nu știu de unde ideea asta probabil dacă cineva m-ar întreba repede ce am în ureche așa zice că timpanul pe care mi l-aș imagina pe moment ca pe o ureche de pește) chiar așa s-a și întîmplat

căci doctorița i-a scos din ureche o membrană ca niște branhiu și atunci tînărul s-a trezit din somn a deschis ochii (ca o păpușă mecanică într-o stare ce nu depășise pericolul) s-a ridicat în picioare și se uita agitat prin cameră. Doctorița i-a spus să se liniștească să stea în pat. Am observat că tînărul avea ochii albaștri părul blond semăna cu sufletul meu începusem să țin la el. Doctorița s-a întors la ocupațiile ei și în timp ce îl opera tînărul din cauza durerii a început s-o sărute apăsător ca în timpul unui act sexual iar doctorița nu s-a împotrivit. Și-a scos halatul și tînărul i-a smuls sutienul ciorapilor chiloșii. Se prăbușise cu totul peste el nu mai gema de parcă i-ar fi trecut încet încet durerea și acum o penetra cu un gest scurt. Andria se abandona îmbrățișării pe care părea să și-o dorească mai mult decît orice cu gemete zgîrieturi în răstimpuri se strîngea în sine ca o apă supusă unui reflux adîncind spinul patului absorbînd cercurile trunchiului muribund dîncolo în liniile subțiri din palmă în cutele urechii... apoi cu marele strigăt se lăsă devorată o dată și încă...

ăștia fac dragoste în sicriu spuneau pretenarii mei zgîndu-se pe la geamuri (phaetonul sălta din arcuri mai ceva ca micuțul Euphorion) vița de vie intrase în casă bătrîna vie cît brațul de groasă răsucită și noduroasă făcea cîțiva struguri negri în miezul toamnei erau de soi prietenii mei agățați ca niște ciorchini în vița cea de vie nici nu mai răsufiau – sînteți fraieri asta e o imagine din Panait Istrati în *Spovedanie pentru Învînși* descrie o scenă dintr-un bordel francezesc – rahat! zice altul la noi totul se întîmplă pe viu doar n-ai vrea să citești acum cartea

*

Cu o încetoșare dumnezeiască
bărbatul năștea un copil
un monstru despîcat în două
rotînd o privire fără sînge
icnînd ca un animal cu corn
desfăcea cu palmele resturi de apocalips
ce mîncaseră patimi și jumătăți de lume-nelume

Îl năștea în chin de plăcere jos smulgînd rădăcini agățate în cer
Fătul era viu și încă nu se rupea din pulpele lui din boașe și din vîna sculată gata să pleznească răsufînd măreția văzduhului
Era un copil bun născut deodată
aruncat ca bruma pe iarba uscată
Răgea leul din pîntece se cutremura de dulceață pămîntul pe urmele lui
din sine nu se mai termina trupul gol de lumină
prin ușa căscată: singur nemîntuit fără mamă
minune roată strălucitoare și daruri

De la ciobani doar mirosul greu/ înlînat
legănat pe mădulele lungi ale tatălui:
greoi păgîn și burtos încremenit în naștere de-a pururi.
Se făcea un pămînt gros un pămînt galben cu miez de foc înlăuntru. Mult mai tîrziu s-au încrețit munții a ieșit la iveală apa clocotitoare și s-a răcit
Peste mult timp în vîrfurile munților au coborît zeii
ca să ia din pămînt și să facă
un trup frumos de femeie

Către Înalta Poartă - lui Uamid trădătorul
sortită de la bun început spre pierzanie - boieri trădători dumneavoastră

ce-mi vreți înmîna opisul lui Uamid - pentru sine - Înaltul/ scaun și către aste popoare și mări
poruncind
somnia ei era ca un măr rotat ce-mi întetea șperțurile șpalturile pîrțurile
nu s-a împotrivit dusă fiind în robie cu somnul ei ca un măr rotat
căci am tăiat copacul viselor ei
și mai ușoară ca marea a fost – vâlul voalul din șpuma mării somnului meu din bosfoare
ieșind și intrînd cu bucile pline de șpuma șperma visului meu
bir către Înalta /Poartă – Înseminată – adică acolo unde hotăra turcu economia poveștii
limbile balaurului – lipseau – cine îl omorîse
oricum nu țiganul care se îmburica pe șapte perne și românul șmecher venise cu șapte limboi
de ghenină-potîrniche ce era
ea avea o limbă în plus – limba pierzaniei – fiecare pasăre ausculta cum se potriveau limbile
în toate cele șapte capete ale balaurului – era unul care-i dădea limbi
în timp ce țara – nu țara lanul holda
grîul se îndoia valuri-valuri sub armata cotropitoare
care intra în tîrlicii de mîna ei împlețiți
și de atunci toți boerii au scris poheme și cîntece patrihotice
era atît de ușor pe partitura de gumă a sînilor ei
pe licorile lucarnele bulanele ei strecurate sclichea aurul
și atunci a căzut un somn mare peste toată armata
era un blestem căci ceea ce gâbjiseră rupseră spârseseră aninaseră abătuseră băgaseră
însărcinaseră futuseră era otrăvit cu mult înainte –
Era Trădătorul Măriei Sale cum bine zicea un boer de pe-aici
benevolentul Înaltului/Pîrț – Solie a Întunerecului Jupîn al dorințelor și cu strae de fîn prins în
ghearele morții căci iată au trădat și au fost prinsă
vă scriu și trimet această solie prin calul meu iute ca vîntul prin ceriurile năvășe
îmi pun nădejdea că veți veni cu mare oaste preste neamurile de-aici

Har efemer și pagube și plaivaz
era atîta iarbă împlețită printre copite că nu-i mai vedeam fața
stătea cu spatele și se crăcea și turcu sleit de puteri se lupta
se puseseră ea să reguleze toată armia turcească – și încurcați în săbii și iatagane cu șalvarii în
vine veneau turcalăii ca că-călăii
mestecau și sugeau că-căclăii și ghiorțăiau de-avlăcere ca șoarecii
numai ce unul a dat să-i taie capul să-și bată joc de el să-l ia în sac
și s-au încăierat/ apoi au dus-o pe coravie
ah biată țărișoara mea – doar pămîntul întins prin odaie
sacul murmura printre frînele scîrțîitoare – cine să ia piatra că a făcut ce-a făcut și a scăpat la
bosfoare de la turc dintre picioare
s-a îmbrobodit ca una de-a noastră cum și era
s-a îmbrăcat în bărbat s-a dus la sultan și a luat-o sultanu-n sarai
nici țîțe nici cur nu avea – și cînd a vrut sultanul (cu talîmuri și taifetiuri)
să i-o sugă (pentru ultima oară și-a spus în sinea...) și să-i taie coaiele pentru ca nimeni
niciodată...
i-a rămas sabia-n aer s-a dus somnul lui că a dat de pizdă –
uscățiv. cu mustața radsă și ochii pieziși cercetă cerul –
văzu semiluna norii și frunzele tinere din copacul crescut imediat
vîntul din răsărit îl gîdila pe sub nas
atunci gîndi matroana să se răzbune – stînd în picioare rupea cîte un colț din imperiu cîte o
creangă rupea și mesteca – și cîte-o bucată de-armie

Mai tîrziu s-a întors din bejenie cu zaharicale și sămîntă de tot felul în ea – da stai să vezi –
dădea ochii peste cap și spunea că a stat ca sfînta-n pădure –

nici ursul nici cerbul n-au avut-o care cu mic cu mare au venit s-o vadă că se-ntorsese din morți și chiar așa era – a vrut unu doi s-o ia de nevastă că știa niște lucruri de care altele se cruceau da a rămas și-a făcut un borfdei și iară o mănăstire apoi – de-i zice acuma sfînta de la turci...

Ce era Curtea

Curtea era une maison des jeunes

un loisir o lăptărie a lui Lăptărache (lunea miercurea și vinerea toată mahalaua își înșira sacoșele pe sîrmă și se lipea strîns de pereții coșcoviți)

o pușcărie comunistă în care mulți intrau mulți treceau dar numai noi rămîneam pe viață n-am știut de la început și nici de la sfîrșit că e înger

O maternitate pentru lehuze și mahmuri

Un cor de negri / un cor de negri? Da din ăștia care tresaltă pe Mahavishnu Orchestra și John McLaughlin Jimmy Page și Robert Plant

Un foarte mic el Paradiso mărturisire totală un lacrimarium și „mamă ce orgie aș trage cu duduia!”

Un intersiti la peronul 12,5

O ipseitate un physis un Weltanshauung unitate și luptă a contrariilor noesă și noemă totdeauna

Privind sus în tavan puteam zări stele căzătoare și chiar avioane care se micșorau tot mai departe spre colțurile rotunjite de întuneric și la un moment dat Pac! Se loveau de perete – asta ne surprindea pe toți le lua ceva timp pînă să se prăbușească pe jos de mărimea unor jucării cu palete planoare cu aripi duble ori de-a dreptul rachete supersonice – în mod normal pereții trebuiau să se depărteze pe măsura micșorării lor

Și altele răsăreau nave întregi ca niște continente zepeline din al doilea război evadînd printr-o falie temporală din Triunghiul Bermudelor

vedeam limpede pilotul pasagerii cafeaua aburindă

eram noi toate se apropiau de capcana acelu colț – cum de nu-l prindeau pe radar ne miram ăsta de pe șifonier nu avea ce face le mai vîna

de vină era cerul Curtții că se întindea în camera noastră – stăteam de vorbă și poc! a mai intrat un avion în casă le adunam de pe jos ca pe niște muște

era acolo un colț cu razele lunii

(au fost într-adevăr și cîteva Mig-uri din flota română)

*

Ce eram noi: la început am fost cu toții poeți o etherie o theorie (femeile ne înșelau cu noi înșine). Apoi niște pictori ratați muzicieni cu mîinile fracturate pianști care jucau *guțki* cu clapele rupte de pian ca să devină ingineri – studiul materialelor diagrama Fe-C pe de rost cu toate secțiunile prin ea – ferită-perlită-austenită

(cum pianistul cu palma zdrobită și-a vîndut sufletul diavolului - te rog domnule asta s-a întîmplat înainte de a fi pianist)

Extraordinară această lege de conservare

acest echilibru universal

care cere să nu se piardă nimic din tot ce se află într-un spațiu închis sub diferite forme manifestări-sublimări

nu nu poți pierde nimic pleacă pleacă dacă vrei pleacă

n-am să te mai pot pierde niciodată

*

Ne era frică de înțepături invazii (purici omizi furnici) puteam să murim de apendicită epididimită lindicită tot nu mergeam la doctor

Am învățat prea mult și nu mai știam nimic nici să ținem arcușul în mână respectiv penelul pictam în aer în spălătoare mirosea a mate la greu analiză algebră diagonalizări jordanizări etc pe lângă alte soiuri de proaspăt bărbat (oglinzi vechi ruginite în colțuri adunând apa de pe fruntea unui înnecat – Ce uitare! atât de departe de război/ Cizme noi mirosind a grăsime/ Călcîie desenînd urme adînci de șenile-n noroi)
știam să proiectăm din nimic cîte un circuit cîntam pe partitura de gumă a sînilor ei cîte-o frumoasă sonată apărea pe la Curte s-o ții în vitrină nu altceva să-i bei apă așa din contra-punct învelită în celofan cu fir de aur și arginte

*

Cum stăteam culcați în cîte o pătură tocită
un soi de gioarsă un ciuruc o jarcă o amantă pe care o exersa și repeta mistuit legat din înaltul coloanei – jucam șah orb cu întunericu învățîndu-i tabla pe dinafară cu toate lăcașurile subterfugiile – numai cîmpuri negre și ture
Ne opream pe cîte un chip așezat prin diferitele colțuri ale privirii
podeaua în anumite zone deslușea nu departe asemenea picturi diafane
Pretutindeni într-un labirint de dormitoare închiși ca niște nelegiuți în trupuri și suflete –

această existență crea sufocare fiindcă se încurca prea tare în oase și brațe ridicate în unghi drept ieșeam din părinții pereți intrînd mai mult cu spatele
să trecem de cenzorii corectitudinii afară spațiul camerelor se prindea repede cu mîinile și ei revărsau îngrămădiți rățăceam prin holuri lungi presărate cu tot felul de cazne ca să te ferești era o sete *asemenea uitării celei oarbe*

Ultima oară reușisem să gădesc ieșirea ca o temă muzicală
și un vîrtej așa cum nu te poți opune într-unul din gîndurile morții – dar moartea era o femeie îmbrăcată în uniformă care te întîmpina de la intrare mirată
îi zic: vreau să ajung într-o cameră apropiată de rugăciune și meditație să-mi pun ordine în minte eram incoerent și făceam gesturi nepotrivite ca să pot dovedi că sunt – eu exist? dacă relizez corect măcar o singură postură gîtlejul nu va da greș măcar satisfăcător e nebun totul e bine clădirea era plină de astfel de rătăciți

O zi era de alta atât de departe încît o aduceam pe scripeți ridicînd niște guri mari de revărsare nu mai ajungeam să știm ceva din textul prelins pe aripile îngerilor care mușcau din ceruri ca o repetiție – numai niște foi rupte –
și se răzvrăteau

Dacă aș fi știut să deosebesc clipa *insignifiantă funestă* a celui mai treaz simțămînt al deplinului aș fi pornit-o singur ca o desfășurare de emoții fără hrană – într-un paralelism perfect al membrilor fenomen străveziu navigînd prin toate hățișurile contextuale: drept dintr-un punct să mă adaug lumii
Fără să mai caut nici o explicație – ca o mare idee asupra cîinilor – mai liberi decît un liber cugetător
Găsind cu mîndrie a mă arăta – cifra anilor 49 – dus întors
data vitoare nu va mai greși la înmulțirea cu doi
Îmi arată vorbele face gesturile la care vine ploaia desenează un O amplu în aer cu amîndouă mîinile / Așa - limba tăiată jumătate la zei / îmi vorbește despre un lucru inatacabil nu se mai poate lucra la ziua care a trecut nu i se mai poate adăuga nici un cuvînt nu se mai poate odată trăi nici o legătură cu pămîntul de șapte ori cifra șapte
nu a obosit trage adînc din țigară se ajută de elementul Soare litera A din spațiul configurațiilor
Acum urlă
să-i zicem poetul
îngropat vertical cu vîntul din stînga

În timp realitatea întrece puterea lui de reprezentare

Taina Cinei celei de taină

Intră într-o bună zi Profu în Curte: Bucură-te nefericitule îmi zice Bartolomeu trăiește!
(am avut unu-n armată Vartolomeu sau Vartic zic da ce a murit?)
mai sigur găsisse el o *algebră* de unde reieșea faptul
îmi scoate Profu din sân un cerșaf de bilet dar desenat tare frumos cu schema Cinei celei de
Taină cu litere lungi și scurte înflorituri cu litera T în cruce și S-ul șerpesc și E-ul ca
pieptenele din urechea calului lui Făt-Frumos și căciulița lui Ă o semilună cu punctul lui I în
stînga cu săgeți și nume scrise-n chenare de litere inegale
așa se pricepea el să ne facă portetele dintr-o singură linie
ne bucura cu revelațiile lui era viu pînă la sfîrșitul timpului
ca un păiangăn în colțul lui spunea numai 1 există numai 2 numai 3

Da ce s-a întîmplat cu ucenicii?

Cel care a văzut o frumusețe prea mare n-a mai putut să trăiască
nefericitul s-a întors în lume a făcut copii unul s-a însurat altul s-a preoțit altul a intrat în
pușcărie altul a ucis altul a scris ce-a văzut
s-a rugat să-l lase Domnul să se spovedească Domnul l-a lăsat l-a întărit cu darul lacrimilor și-
al rugăciunii
dincolo de ciudatele întîmplări la care nu te poți împotrivi
de neașteptatele gînduri ce nu-ți dau pace
nici unul nu eram din lumea aceasta

O, nu pleca viață a mea nu mă părăsi... părăsi
Îngere îngere înger al meu
înger care-ți întinzi aripile ca niște punți
pe care să calc
sub care m-aș prăbuși în focul neiertării
căci iertate sînt toate lucrurile
de vreme ce sunt

nu pleca și nu duce ființa mea ce se stinge
în cele ce am iubit despărțită

nu pleca nu pleca
îngere al meu îngere ia-mă cu tine
căci muntele drag e departe
și chipu-mi sărac adîncit
în pietrele drumurilor ce le-am iubit

și ia-mă demult de atunci
dintre fapte și lucruri
ființa mea ce se stinge
în cele ce am iubit despărțită

Îngere îngere înger al meu
înger de aur...

Stă Profu jos pe o piatră tace ascultă apoi zice din nou:
Bartolomeu trăiește! El este ucenicul iubit de Iisus. Nu Ioan!
Am găsit Taina Cinei celei de taină!

Hait! zic și eu - sunt numai ochi și urechi Profule învață-mă
că eu nu mai pot a învăța nu mai pot a mă-mbăta
din beția altora – numai pe-a ta: Hai zi mai repede ce ai de zis
Întîi am căutat Crucea la Masa Cinei căci ea este prima Cruce: atunci Iisus și-a frînt trupul și-
a dat sîngele
Privește-l pe Iisus în capul de sus al mesei
În stînga lui e Iuda pe locul al 12-lea. Asta știm. În diagonală e Petru cel mai apropiat de ușă –
erau în casa mamei lui – deci Iuda e cel mai departe de ea/ căci îi înconjură pe toți ca să
treacă/ să plece
În fața lui Petru e Toma/ pe locul a șaptelea/ căci jos e piatra și necredința
Sus e Iisus – *în cercul zeroului niciodată închis* și-apoi ceilalți frați se așază:
Andrei e al doilea/ frate cu Petru
Deasupra lui e Iacov sin Zebedeu/ al treilea
În fața lui/ Iacov sin Alfeu - al nouălea; iată și latura crucii de la alfa la omega
Apoi fratele lui Iacov/ tot sin Zebedeu/ dar Ioan
În fața lui Ioan e Levi al lui Tadeu iar lîngă el/ al unsprezecelea/ Simon Cananeanul
Și mai rămîn Matei/ al optulea/ deasupra lui Toma și-n fața lui Andrei
Pentru ca înălțatul/ cum numele îi zice/ al șaselea ucenic să fie Bartolomeu/
o, Baro Tollo Meus adică: Prostul meu înălțat Omul meu înălțat!
Și se ridică și pleacă se tot duce în calea lui pe la vreun curs pe la vreun seminar...
lăsînd în urmă o spirală logaritmică cu razele de melc pornind din centrul lumii

Am multe să-ți spun dar mișcă desincronizează crucea asta închipuită
acela iubit să fie mai aproape de El decît trădătorul pune un spin niște roți dințate în
mecanismul pornit ca să se apropie de pieptul Lui
cel ce va fi înălțat și pe coama crucii să curgă maluri îndepărtate
întreaga viermuială a lumii printre șirurile de ucenici tăcuți tot întunericul ce-a pus stăpînire
pe lume
necurătenia și necuviința noastră a saltimbancilor cuvîntului
sfișie nemișcarea încordată și ridic-o în risipire să piară chipul sălbaticilor ce-și poartă măștile
între noi și vârtejul adevărului să ne-apropie...

*

În războiul nostru nevăzut am văzut pe cer de cîteva ori un fir
nu era nor ci urma grăitoare cît un capăt de ață
scara sprijinită în cer ce-o fi fost

Un semn de recunoaștere degetul pe buze ca să ne-aducem aminte limba tăcerii
rosturi pe care Dumnezeu le citește din limba uitată a rănilor noastre ca niște grăitoare
poticniri atîția martori atîția mărturisitori și încă n-am cunoscut Adevărul
Îl purtăm pe lespezi în chinurile nesomnului arși pe pămîntul rupt
Ce-ar trebui să ne ia să ne piardă pentru ca trupul nostru nerisipit
să-și amintească vindecătoarea lumină abătută în așteptare
și prea tîrziu semnul
semnul viilor neșters în nescrisa biblie a durerii istoria fiecăruia împletită cu fiecare

Cînd eram Iisus – era altceva

pîntec al visului rupt pruncul nopții
în camera noastră nu se-ntîmpla nimic – adormeam pe baladele lui Donovan (era și
comunismu un fel de Vietnam al nostru în care luptam pe blat)
minunea fără țigări și pîine cîteva oase de pește în jarul mocnit – să facem un „ceai de
cafea” (din zațul de nechezol) – era o aromă-n lumina de la veioză muzica de la sîrbi toată
noaptea și mirul ghitarelor ne intra în oase

Ciocane-n timpane
hingheri latră cîinii
dar dați-mi o sfoară
să-mi spînzur stăpînii
De sînge-nchegat
mi s-a aplecat
Să curgă bolidul
de roșu fluidul
să umfle retine
explozii din mine
Și liber să fiu
chiar în pustiu
să calc peste crime
și-n instanțe divine
să fiu condamnat:
"Ești eliberat!"

Nu știu cum de-mi afișase șeful de cămin poezia asta la avizier – așa ca să zic că am debutat
în toamna lui 84 (căminul P15 din Elegie)
străzile oboseau din cosmos sbîrniiau pe sîrma întinsă florile dimineții orbeau
boscheții cu flori albe glasuri de femeie prin ultima ceață a nopții
plecasem din cameră cu o pereche de ochelari de soare nu mai vedeam nimic

un miros iute de la fabrica de țigări amestecat cu acela acru de la fabrica de pîine și tramvaiul
corpulent la un centimetru în față m-a șters
nasul aluneca pe șina prelungă a crizei refuzul suspicios
ea trebuie să doarmă – îmi zic – acum visează cum se freacă de ziduri transpiră sub palmele
de ofidian ale visului
e o sincronizare dementă a tuturor orologiilor o singură pendulă ca sexul bălăngănind al
îngerului nopții cotropitoare
toate nopțile prin care am trecut mă așteaptă aliniate ca niște cîini credincioși toate mă vor ca
să le satur
din gura cîinilor nopții voi învia mai luminos

cîndva sufletul meu de poet se lupta cu un fel de moarte un fel de timp
ce trebuia să se nască din
la a cărei existență contribuia esențial
deruta mea de adolescent – faptul că eram îndrăgostit chiar credeam că Iisus
dacă nu eram ei bine eram chiar Iisus
dar gîndul lupta
cu un fapt cumva secundar fiindcă mergînd pe stradă Nemuritor
conectat direct prin impecabila indeterminare la firul alb al Vieții – aveam traseele mele lungi
de cîte o zi și o noapte – fumam chiștoace mă aplecam după mucuri prefăcîndu-mă că mă
închei la șireturi mi-am dat seama că exageram după șireturile rupte ei bine spuneam foamea
la mine e o stare de spirit o rezervă inepuizabilă de inspirație precum curentul de goluri din
semiconductori – n-am înțeles niciodată de ce fizicienii le atribuie masă în fine...

Uneori îmi aminteam de armată:
Traficul brut al globulelor sîngelui
se-nchide în artere și răbufnește prin tăieturi

bătăile inimii se aud în stînci - în cadență
rezonanța e un pas de evadare
cuvîntul de negăsit moartea stîncilor
Pe aerodrom iarba uscată

mai tremură uneori
o-nvie un vînt - înăuntru - afară
1,2,3,4 1,2,3,4 Galben galben alb alb
înăuntru respirația fierbe pămîntul aleargă. Fă-i respirație!
Să danseze femeile!
1,2,3,4 1,2,3,4 Să le strivim sîinii!
sub bocancii scîlcițați - femeile goale
1,2,3,4 1,2,3,4
Uitați-vă amintirile! Piliți-vă dinții!
bacteriile înțeapă în creier
metalul trebuie mușcat
scorpionii s-au sinucis strecurîndu-se prin urechile propriilor ace veninoase
Striviți-vă schigiuiți-vă strangulați-vă!
Pe loc repaus!

eram în perioada estrală (saturniană la Steiner) – 9 beri nici nu m-atingeau 20 abia mă
clinteau) – îndrăgostit într-un mod absolut de Ea (făcea cît 2 sticle de votcă nu puteam să-i
rezist altfel) șefă de grupă cu conducătoare și ochi albaștri origine sănătoasă tac-su secretar de
partid pe uzină dar nici prin cap nu mi-ar fi trecut că am putea să facem dragoste (cu ea bre nu
cu...)
ea nici nu știa o iubeam în taină ca în poemele de Eminescu *Icoană și privaz* pînă la lacrimi
scriam în rime ori foarte nervos cu viziuni sagace demoniace precum Rimbaud (cu care chiar
aduceam). Ea avea o limbă aspră o singură dată pe buzele mele

nu eram Iisus de fapt atunci cînd ieșeam pe străzi și-n jurul meu se adunau cerșetori orbi și
cîini un întreg alai mă însoțea în fiecare noapte lung cortegiu de tăcute furnici șiruri pierdute
în cer după care deduceam un sens care există: un *suprasens* și *după-sens* teoretizînd despre
factorul *Metta*
vînam prin ziduri cabine milițieni buletinul!
subțire dulcele timp pentru răpunerea răilor/ se va opri din rotire
în prima noapte de student am dormit în secție pe Ana Ipătescu /m-au bătut cu boxul pe care-l
aveam în buzunare/ undă a inimii prin cerul subțire/ mă ăsta nu-i pentru calorifer ia de-aicea
cu sare
Era prin al cincilea al al deceniului opt
din ultimul secol al mileniului trecut: și orice fereastră era însetată de revoluție

Așa că tot prin octombrie 1984 (ascultînd un merituos post de radio liber) care trimitea pe
drept dedicații umiltoare poporului român
publicam de data asta în veceul palierului de la etajul 5:

Song of Silence

De frig și nemișcare
toți am înțepenit
supreme directive
trasate de-un timpit

Destinul ni-l veghează
închis între pereți

Noi înghițim lichidul
sîntem niște bureți
mai mici mai mari totuna

cu toți buni de murat
lichidul stors minciuna
pătează ce-i curat
Ne înghițim urina
Și toți jurăm că-i apă
Și spre-a ieși din beznă
Îi dăm cu zor la sapă

Și mergem dintr-o groapă
Mai mică înspre alta
Nălțînd socialismul
științific cu lopata

Eu nu-mi doresc nimic
Măcar să fie pîine
Căci cei cu burta plină
N-au cum să mai suspine
Aplaudă frenetic - nu pot să mai vorbească
Le stă grăsimea-n gușă
Virtutea românească

Ca porcii ca și viermii
Trăim într-o mocirlă
Nu ostenim cu somnul
Ne bălăcim în gîrlă
Și cel mai mare suflet
Adesea impotent
Îl ridicăm pe brațe
Și-l facem prezident

O bravo ura ura
E genial deștept
În țara de colibe
E mare arhitect
E fiul e eroul
O el e voievodul
Ce vine din istorii
Cîntînd pe nas prohodul

Orchestrale ni-l cîntă
Tablouri ni-l arată
El vine din istorii
Conducător de ceată
Analfabet fanatic
Ca tras pe sfori dement
De bîguie prin somn
Se naște vreun decret

Ne-mbie cu fantome
-Nscenează revoluții
Să ne luptăm! - cu cine?
Să ne luptăm cu morții
căci suntem morți;
O oameni în vizuini de viermi

dați foc la închisoarea
de "voievozi eterni"!

Exaltat îi lipeam și pozele lui Nea Nicu în WC-ul din care soldățeii revărsau pe holuri
Surpriza era să le găsesc destul de rapid dezlipite de alții... cu apucături de *jet*
(Cui să-i fi dat prin cap că toată chestia asta avea să se potrivească și peste 10 ani ?)

Acțiunii de măcinare a străzilor a pogoștilor abrupte și dezlegărilor pe trepte
i se răspundea când viitorul îmi scârția sub tălpi/ pe culmea de sus a cercului
ei bine în punctul acela mă nimerisem eu și nu altul
De aceea am crezut că tot ce s-a întâmplat mai târziu Soarele rupt frigul căldura
se petrece în punctul de climax al revoluției sîngelui meu
privegheasem deja sîngele celor care și l-au păstrat în somn
trupurile fecioare ale visului așteptaseră prea mult în mine – Da Iubeam cu adevărat
Mărturiseam cu o expresie înfrigurată – unul din punctele luminoase mișcate pe traiectoriile
ciudate ale străzilor nopții – Ei priveau Noaptea mea

sfișiată de un viitor de poezie pură de care atunci eram în stare
viciul înăscut al poeziei multiplica sfînși adormiți în lumina de lună
cîteva cărți sfinte cîntecul barbar al femeii – Totul trebuia să erupă – reușeam să trec fără
crize de hipoglicemia din zori rîuri de lapte și miere pe străzi
împerecheat cu întregul posibil culegeam un fel de argint întîi pe tălpi apoi imponderabil
depus din mici repetiții ale neșansei ca niște paseri sugrumate de zori
privighetorile rîvnitoare nu mai țineau seama
în șinele de cale ferată o dorință șuierătoare
trenuri ubicue mereu în cercuri
o-ncarcerare de conductorii triumfa prin oase
pentru dragostea noastră (la fel ca și poesia) – prinse fără bilet
prefăcute în două radiografii blonde una cu mîna în ghips să-mi bată la ușă
sub motivul că strîng numai dacă se poate ceva pentru o fetiță bolnavă de sida – le-am dat
niște bani un leu greu de-acum de după apocalipsă

bătăi în ușă
da imediat! El s-a ridicat mai înalt
în zenit constelațiile piereau – Altair din Vultur Aldebaran Betelgeuse Achernar din Epsilon
Eridani la bilioane și bilioane de kilometri oculați de inima noastră simplă respirând
deasupra de golul galactic alunecînd pe parabola prezentului etern pe hiperbola eternității
prezente

Un glas mi-a spus: Voi sunteți lași tîlharii nopții și ochiul pentru care nici un război nu-i viu
În inimă am norii așa cum trec deasupra/ pe umbre de copil de suie
Ori poate că vorbea de-un rău care e bine nemișcat
Urmele cresc de parcă vii copilul le-a lăsat

fiecare zi era o stea moartă căzînd pe linia de forță a destinului
o combinație în plus pe care poemul reușea s-o ridice pe traiectorie
ca o minge de ping-pong
și din poziția incomodă în care adulmecam cîteva picături de vin în pahar cu un gol absolut în
stomac: un gol cosmic – l-am urmat șovăind
dar ar fi mai bine povestea ar fi să v-o spun de la început:

Lacul

Cum venise? noi l-am adus de sus dintr-un loc al oraşului o stradă deschisă doar o singură noapte la o mie de ani Am avut ceva şansă. Oamenii nu-l vedeau ci treceau sărutînd o aşchie din cruce atunci ne-am pus chezaşi pe noi înşine chiauni sburam pe Balaban la vale răcnind printre cîini şi sunet de clopote în mijlocul nopţii

episcopul locului perora cu blesteme şi dezlegări împotriva vrăjitorilor îl auzeam ca în *Zidul* (e un fragment asemănător şi-n *Glissando* cînd tipul răzbate contra curentului de sînge care se varsă-n rigole)

în fine n-am stat la rînd dansînd şi rîzînd tare ne-am apropiat umbra luminoasă de la capătul şirului aştepta într-o rînă; i-am zis: hai cu noi ia-ţi patul şi umblă – a fost singurul loc unde l-am văzut zîmbind nu cred că-l mai zărise cineva în afară

pe drum am vorbit ca-n transă nu ştiam cine ni se arătase

spaţiul curb al Cuvîntului ce trece prin ziduri – dar noi înşine ridicam prin ziduri fără să ştim singura noastră viaţă

hai să mai luăm nişte vin pîne şi peşte spuneam şi negăsindu-ne trupul

aveam o geantă maro cam jerpelită plină de fapte virtuozose şi relicve ale Proniei – la revoluţie în ea cu o secure şi o biblie mică verde protestantă din care se găsea

blazonul găurit trebuie restaurat cumva îmi ziceau ciracii: „Biblia şi securea sună mai bine decît secera şi ciocanul”

tu ne vorbeşti despre Iisus ca un hippy care-l numeşte Jesus şi-l face superstar un personaj provenit dintr-o cultură fără rădăcini cîntînd rock psihedelic în duet cu diavolul – îmi reproşa *Numaibine*; chiei drace!

Nu! Chiar dacă spuneam: Iisus a fost Cel Mai Mare Poet al Tuturor Timpurilor fiindcă

Timpul va trece dar nu şi Cuvintele Lui – în fiecare noapte îi chemam numele cu mare dor

căci ni se măcinase pînă şi dorul de Dumnezeu cum tînjeam numai după chipuri pierdute prin valea plîngerii

Aici se întîmpla altceva măreţ şi înfricoşător doar că noi mătăhăiam la fel ca-ntotdeauna aşa cum ceri o ţigară unui prieten; fumam dar ardeam şi tămîie fără să acuzăm hramuri de capete tăiate mai suportam doar muzica bizantină psaltichiile baladele metaliste şi perioada *Flower Power*

la fel de firesc unele întîmplări apar dincolo de faptul ploii îl depăşesc căzînd dintr-un rezervor imens al timpului – aşa era El şi ne-a chemat pe nume – atunci am simţit că viaţa ne trece în sânge cum mai multe lumini se aprind cînd introduci moneda la jocurile de noroc viuviuviuuuu

dacă ne-ar fi adunat şi vînturat ne alegea ca pleava n-ar fi găsit în noi nimic să rodească ce-ar fi putut să scoată din neştiinţa noastră cum să-i răspundem lepădîndu-ne de toate în noi înşine

dar n-am stat în cumpănă cînd foame i-a fost lui Dumnezeu – el era înfometat şi însetat de noi şi nu ştiam

*

eram un cortegiu ciudat trăgînd după noi roiuri de țințari la ora cînd constelațiile sînt adînc aprinse şi străzile nehotărîte se aşează cap la cap cu arlechinul picior peste picior balansînd cornul lunii corăbierul atent la foşnetul nordului şi stele căzătoare încheind jocul nostru de domino

înduioşaţi de adevăr dar în minte cu toate nenorocitele filosofii ale secolului focuri de paie vîinare de vînt nu reuşeam să-i spunem decît banalităţi - dacă frustrările vieţii de zi cu zi pot fi numite aşa -

oricum ele nu te lasă să meditezi și nu-ți încearcă credința noi căutam Încercarea
nălucirile te rup de la singurul tău adevăr te sug de metaforă și se face lehamite cum stai de la
7 și ea vine la 9 își bea cafeaua jumătate de oră lumea murmură tu nu mai ai o putere iese din
tine îți spui poate să mă trimită oriunde eu nu mă duc eu nu plec de-aici da de-aici noi nu
plecăm! nu plecăm acaasă/ pînă nu ne câștigăm li-ber-ta-tea noastră!

Nu lucram nicăieri nu câștigam nici un ban aveam mult timp pentru poezie dar îl iroseam -
pentru poezie! nu-ți dă nimeni nimic ieși afară

la fel de nefolositori ca o metaforă în lucrul mâinilor rătăciți prin porunci acuzînd o
expresivitate și nu din lumea aceasta
la picioarele noastre o culme
la creștet - cealaltă
noi suntem oile razna spre Emaus-ul așteptat pe noi în fond poți să ne scarmeni
rămînem emblematici pentru multe generații am debutat de la anul 0000 indiferent dacă
nimeni nu vrea să ne recunoască
sîntem tinerii goi și asta e *Eva-nghelia* noastră – poemul îl putem scrie oricînd
așa că de ce s-o mai facem
rătăcim de azi pe mîine abjecți - îmbătați de așteptarea ta
adulmecăm mireasma începuturilor ce înflorește în oasele noastre
fiecare noapte e un pact atît de vechi în syzigia sîngelui nostru

*

Cu nervii ca niște sîrme zbîrnîind inima ni se oprise și acoperea o bucată bună de cer cum
treceam o sută de ani pe lîngă felinarele stranii ce se legănu deasupra porților și toate căile
duceau acasă
acum urcam înapoi pe Balaban la deal și nu mai eram singuri pe drum trecusem printre ordalii
înfricoșătoare și trupuri de femei libere ca o muzică așezau frunze în cadrul icoanelor hrăneau
lilieci cereau îndurare pentru trupurile lor migratoare împerecheate cu îngerii. Iar îngerii eram
noi

Și atunci în Curte se făcu un fel de iaz cu stuf și pești în el –
ne-am așezat pe malul apei am întins plasele după datina locului din scripturi
Dăinuind în furtună El venea cu pas larg dărnice și voie bună
lăudat fie în taina mersului său

Ne legasem noi semne la mînă cruci mari la gît tocmai de prin locurile sfinte și singurul
parfum era mirul uleios și scump
amețitor și cald ca mireasma unui trup de femeie din care scosese demonii
spiritul nostru saliva cum flămîndul la mirosul de pâine abia coaptă – dar iată că învățam cum
un trup vindecă poate din nou să păcătuiască așa cum legați între ape eram – nici o poruncă
nu ținusem pînă la capăt
fiindcă de fiecare dată aplecam urechea la alte și alte smintite răstălmăciri – noi spuneam că
ne-am întipărit în minte adevărul și semne purtam în urma lui pășind
dar dădeam rod precum copacii prea repede copti și fructele trupurilor noastre se rostogoleau
hrană vietăților sălbatice împărăția cerurilor o risipeam peste tot pămîntul

întinsesem plasele pescuind în Curte ploaia tocmai pornise cu proorocii
și litere din cele scrise în Carte nu ne găseam numele

El căuta sprijinit pe foile plouate
un cuvînt sau poate însuși Cuvîntul
și ce spunea nesmintit prindea ființă atunci cînd reușeam a-i mărturisi o frîntură de poem

de fapt ploaia asta era: o noimă pe care-o pierdeam imediat și prin acea slabă fisură fiecare pas era o naștere și apoi altul și altul măsură a repetiției și pavază a înțelesului rîuri de bucurie și plinare

Contrariile liniștite în voia lui prin plînsul ce nu se aude cum cade începe-n ființă o dată cu vorba-i domoală

Eram copiii lui surghuniți scrisese mai multe cărți pline de nume pe care acum le ștergea șiruri peste șiruri cădeam peste linia timpului – nu ne-a vrut dar luîndu-l pe sus cu zgomot și cu năvală

odată ajunși aici în Curte ne arăta iubire precum fiilor săi

văzîndu-ne chipul și asemănarea ne făcuse ucenici în seara aceea ne îmbia ca pe frații și surorile sale

El era o imagine tăcută ca o icoană pictată în cer și albastrul străpuns revărsa la marginea orașului pe niște schele pe care tăcerea le ridicase ca să apere de strigătul mut al morții fir cu fir unind stelele într-un turn fără chip și sîngele rămas mereu de partea cealaltă aluneca precum ploaia pe capilarele stelelor

iar noi însoțindu-l în procesiunea din zori de departe de la distanța patimilor noastre

Rostind un cuvînt nu mai putea să plece dintre noi rămînea îl ținusem în loc atîta vreme ploaia sfărîmase întregul pămînt și noi priveam înspăimîntați precum cuvintele din vise - de unde venea? unde să plece? O singură Mare și Unică revelație dizolvată în serii de fericite cutremurări

pe muchie de cuțit străzile trecînd și colțurile de case coborînd mărturiseam cu prada necunoscută/ scurta cutremurare a plasei încredințînd lumii Marea nebunie a Cuvîntului

*

Am stat mult la marginea lacului pescuind cu mîna vietăți ce foșneau iute și cînd le scoteam la mal creșteau mari și căpătau chipuri de oameni. Oare ce-or fi însemnat erau adevăratele viziuni ori numai tulburi plăsmuiri ca visele? Oricum pescuiam noi într-o părere la malul lacului prins în tablă pe margini ca-n straturile de pămînt din grădinițele Curții

Se făcuse de-acum spre dimineață la marginea lacului ca o graniță de lumină ce așteaptă într-o ceață de suflete

Aerul Curții sorbea apa lacului în fapt de seară iar dincolo în larg erau zorii scufundați în sclipiri argintii ploaia se oprise-n răcoare între două serii ale vremii în ziua și seara totdeodată

pești mișunau în jurul nostru dar bătrînul stăpîn al lacului (aducea cu un demiurg ramolit dar foarte de treabă) ne spunea că nu este pește acolo

Era un bătrîn de pescar din Antiohia cu anii nenumărați și vederea cam slabă

Căci îi vedeam pe avaiți și scobari sărînd peste tot și tare flămînzi

și chiar Bătrînul se afla în treabă cu un băț bătea apa avea și cîrlige dar fără momeală

la care se năpusteau imediat fusarii și fofrlicii

Atunci cînd înmuia bățul mici fulgere se adunau în vîrf (precum în serile magnetice ale sfîntului Elm) acompaniate de altele în largul lacului

De-acolo de departe atît de frumos se-ntorcea pe dos catapeteasma de lumină a lumii și peștii zburau în jurul nostru

Atunci am început să pescuim cu mîna scoteam cîte doi trei obleți și cînd îi aduceam pe mal creșteau cît crapii cei grași. Îi așezam unul lîngă altul pe o tablă și peștii aveau păr și dinți și ne-nspăimîntau cu chipurile lor omenești

Mirîndu-ne noi de așa ceva scoteam cîte unul după care ne priveam ce mare creștea pînă la mal. Unii nu aveau solzi deloc chiar curățați de mațe erau vii și zîmbeau omenește corpul plat fără coadă și aripi semăna cu tălpile bărbătești al sandalelor mele luate de ape

Deodată fiorul înțelegerii ne-a străbătut pe toți fiindcă începusem să vedem neobișnuitul îndeletnicirii noastre și a jumătății de vreme în care eram abătuți căci bătrînul ne dojenise că nu sunt *pești* acolo lăsîndu-ne totuși în pace să *pescuim* Peștii aceia erau pașii noștri înnecați în ape peștii aceia eram noi cei aduși de la capătul lumii în propria undiță

*

Revenisem cu greu la malul lacului printre bărcile de lumină ca niște stele voluptuoase și capetele cu greu le mai țineam pe umeri se roteau în cerurile cu o memorie grea ca și beți eram știind că nici un cuvînt n-a spus nicicînd nimănui și nimeni n-a rostit vreodată ceva despre El

trei zile a stat cu noi am mîncat pește și fagure de miere vin și pulpe de pasăre și de femeie am înghițit fum și ne-am aruncat sămînța pe drumuri
Plecînd ne-a lăsat înfometați fără puterea de-a scrie nimic
Căci literele niște spînzurători slute și fără putere timpurile din urmă veniră iar cei mai buni ca gardurile de paie erau
nu mai puteam să ne mișcăm picioarele și mîinile atârnați pe o scară în nori ca-n ghicitură în dimineața părelnică spre largul lacului am privit mersul lui domol veșmintele albe plutind deasupra apelor l-am văzut întorcîndu-se și iarăși plecînd
așteptam nemișcați ca peștii întinși pe jos la malul lacului
El deschise poarta Curții trăgînd o scîndură căci ne vorbise că vrea să ridice o construcție și atunci l-am urmat din praf

Am pornit pe acea stradă pînă la sfîrșitul vieții dar o mulțime se luase după noi și arunca cu fărîme de pâine boabe mărunte de grîu și semințe de flori
La răscurci ne opinteam în pietre cuvinte de tăgăduire iar de pe chipul nostru straie de întunerice se lepădau

Orice faptă era o ființă care ne însoțea pe drum și ne umplea inimile de așteptare
știam că putem să pierim chiar în clipa aceea începusem să fredonăm ceva din *Led Zeppelin stairwai to heaven* sau poate ceva din *Metallica* oricum o chitară sfâșietoare ne suna așa în urechi
prinși în euforia faptelor înviate atît de aproape

*

Crucificasem toate lucrurile din casă/ sîngele lor alb era peste tot/ pînă și-n perine înfipsesem pioaneze mari/ și ne mișcam printre fire subțiri odioase/ precum Gulliver uriașul în somn/ legau fiecare lucru cu fiecare/ se mîntuia pe sine/ pe crucea mare a luminii/ vectorii magnetici și electrici/ în unghiuri ne-drepte explodau/ pictînd în roșu pînza lentului întunerice
Bă! îmi zicea Îngerul, îl parodiezi pe Nichita?

Vroiam să facem din două persoane una și din trei două; nu ne mai vedeam viața alături chipuri în extaz ne sileau să le spunem *persona*
eram împreună o Viziune istovită călătoare înaintea faptului împlinit
de-a-fi-fost-trecuți-prin-ele cu ușile închise la răsărit
pînă la tronul nemișcat al Regelui - asta bănuiam - că acolo ne așteaptă un rege crucificat

ce dăinuie ca un monarh al faptelor într-o încremenire lansată pe un fir de undiță
și o nedesăvîrșire are nevoie de alta ca să atingă tronul plenitudinii libere
ne puneam pe noi înșine în locul sorților multiplicați în cortegiul din care pescuia câte unul și-
l ridica, iaca
împrăștiat în aer ca o semănătură
și cu fiecare cuvînt pe care-l rosteam înainte de viață
ne pierdeam de viața cuvîntului eliberat chiar și de credință
ar fi trebuit să fim acum mai liberi decît proorocii scriitori și vorbitori ai cuvîntului aflat
dincolo de reguli, cum spune psalmul, în taina cea fără-de-lege
nenorocire era cuminența asta și nebunia asta de ne a repeta de a ne pune la mezat pe străzi în
cripte și slove ca niște martiri ai morții perpetue repetînd războiul nesfîrșit cu noi înșine și cu
metehnele noastre

căci apăream ciudat împodobiți cu stigmatate strălucitoare ca și cum am fi purtat un trup fals ori
năpîrleam cu efuziuni și josnicii
apucături grotești tatăl meu beat își înfîngea bolduri în brațe ca să ne arate cum suferă fără să
cricnească – o, mare slăbiciune a unui viteaz fără lupte cu sufletul cucerit de incoerență!
cînd am crescut am început și noi să facem la fel chiar mai rău mîncam pahare – mușcam din
sticlă și-o mestecam mărunt pînă se făcea un nisip bun de înghițit
acele intrau greu în pielea tot mai groasă a cerbicelor noastre și pocneau scurt după ce trecură
prin flacăra

ca pînă la sfîrșit însuși duhul Curții să piară – atunci și-a ieșit lumea din sine cu ploi furtuni și
cutremure – iar noi să-i vindem zidurile subțiate porțile de hîrtie
paginile galbene din ploi
mușuroaie avare cercetau încheieturile slobode aurul și argintul
iaspisul și onixul să-l ducă
dar mai ales pietrele ei și copacii felia de cer la metru pătrat – nu mai cîntăream strălucirea
golului cu cea mai mărunță întîmplare cea mai nesemnificativă slujnică
supuși celei mai infame Regină ce stăpînise o zi și o noapte pe-acolo
uitîndu-și năravurile tăvălitate și eșuate în lacul pedepsei

purtam în corp războaiele întîlnirilor vremelnice cu femeia insectă femeia panteră și scarabeu
și sfînx
femeile pe care le-am iubit sus pe trepte acum le risipirăm cu dărnicie în lumea nestăpînită
copacii pe care i-am tăiat vișinii cu rodul lor poveștile agățate-n crengile albe
într-un anume fel simțeam că tot ce moștenisem ne era spre pierzanie că trebuia să rămîină
numai viermele care așteaptă în rana largă a Curții

fiindcă n-am vrut precum Osea ca din porunca Domnului să avem copii de desfrînată ca să
știm ce înseamnă a ne lepăda de Dumnezeu și a primi prin trup pedeapsa neascultării
cum scrie Cartea
iar nouă nesăturarea și scîrba ne-a dat căci mîncînd nu ne săturam și desfrînd nu ne
înmulțeam părăsiți de Domnul fiind chiar ucigînd pruncii în pîntecul maicii lor
spre sfințirea locului am vrut să ne-ntoarcem și să păzim acum
ieșind din ceasurile negre puse la mezat pe capul nostru
numai diavoli mai puteam doborî
stricam cuibul plin de prieteni ticăloși

*

Toți pereții curați erau acum scriși și ceara zidurilor se aprinse și picura
urca din pămînt soarele lipit cu pieile noastre de ziduri și de copaci

Cum să întâmpini vîntul? Cum să aduci poemul în lumină? El cerea jerfa unei ordini mărunte
un salt peste mantra ploii căzînd apoi brusc printre arabescurile frumoasei muzici într-o clipă
seva caldă a Cuvîntului se făcea trestie de zahăr și ne hrănea
compas de fier și sabie-n vînt mai subțire ca flacăra
în beregata răilor ce călcau pe pămînt și-și făcuseră sălaș în pămîntul Curții
Pavăza icoanei era gata dinainte de vremuri ferecată patima care ne asupra și ne-nghițea

Eram liberi și ne uneam cu libertatea desfrînată a celor josnici
Beam dincolo de beție și rămîneam treji iubeam dincolo de iubire și rămîneam neubiți pe
muchii înverșunate ale aerului pășeam înainte în groapa cu lei a prietenilor și-n cuptorul
încins al patului
Pe un fel de pat de curvă zburător al cuvîntului mai curat luminînd din toate arcurile
ieșeam din crize și rătăcirii învățînd de la un prieten să mă rog în biserică auzind pe o sfință
cum a îngenuncheat în fața lui Dumnezeu după ce mult iubise
Am fost ultima ispită a unei sfinite (după ce-mi fugise ispita)

se adunaseră pe-acolo tot felul – cozi de topor învîrtoșiți fără nici un dumnezeu
am băut cu toți i-am socotit frații mei dincolo de beție
cea ce iubeam era lumină și fugă din marea închisoare de sub cerul liber
mă răscolea și mă uimea puterea lor poezia mocnită din vorbele lor o simțeam aproape
mai că-nvățasem împreună taina ploii
inițiați ai blasfemiei și culegători ai ploii uniți în mizerie și crezînd încă în cîntecul micuțului
canar

setea de puritate stă undeva în stomac ca un glob mic de aur
și flăcări întreite vibrează în lumina lor aurie și verde și roșie și uneori deschide poarta
flăcărilor întreite care vibrează în lumina lor aurie și verde și roșie
după Cartea lui Iov le citeam:
Zilele noastre trec mai repede decît un alergător
Ele trec fără să vadă lumina
Se duc înainte precum corăbiile cele iuți
Precum fiii fulgerului se ridică spre a zbura
Precum vulturul se ridică asupra pradei
Dar întrebați rogu-vă de animale și ele vă vor învăța
Și de paserile cerului, ele vă vor spune
Sau vorbiți pămîntului și el va mărturisi
Chiar și peștii din mare ne vor istorisi:
Sunt zilele noastre cele repezi
Un fulger de liane crude

cu un deget eram înaintea turmelor care se sălășluiseră în Curte inundaseră orașul mîncat ani
și ani de dihonie
și căroră le eram un fel de păstor - un păstor păstorit
de feluritele puteri ale locului – o figură hibridă ce-și împarte ofranda între Dumnezeu și
Mamona
prea mult prea exact pentru el însuși
pe o crustă mai rece încercînd cumplite îndoieli

*

Dar ce să schimbi cînd nu e nimic de schimbat
Și cum să schimbi Neschimbatul? Timpul trece sărac faptele se usucă și cad
Și cine să spună muntelui: ridică-te și te aruncă în mare
și în inima lui să nu se îndoiască ci el să aleagă în sine Marele greu
Neschimbatul și să-l urnească

Acum va fi o întoarcere în poem - ani și ani

orice poezie are ceva fragil în ea - mi-a spus regele
seamănă cu o pereche de ciorapi care se murdăresc se rup
cade sub timp hazardul o devoră
ca orice verigă
se deșiră se pierde

*

Voi nu simțiți că Soarelui i-e frig
furtuni de aur razele-i fierbinți
sînt lacrimi care-i scaldă înfiorat obrazul

Nu auziți singurătatea-i naltă
topindu-se în el și de demult
cum flacăra rotită îi desparte
căldura răzvrătită de-nfriguratul trup

nu înțelegeți frigul
din cugetul sihastru
neînvelit dorit deopotrivă
ce-i răscolește nimbul
golindu-l în albastru?

*

Ar trebui să pleci dar unde? Dincolo de iarnă e un oraș
prin chiar mijlocul nopții – cum de nimeni nu-l vede
să înceapă de-aici fără să-ți lase răgaz nehotărîrii
oamenii au mîinile roșii faptele roșii
neputința-i trezește în fiecare dimineață – la muncă la muncă
spre mașele monstrului care-i înghite ca-ntr-o ceață adusă de îngeri pace mult așteptată moarte
cerșesc la marginea drumului – orașul e vîndut pe sticle colorate
corbilor ce s-au sălășluit în fabrica de oțel
mișcarea vîntului e oprită în loviturile sacadate ale ciocanelor
legea timpului ca o pedeapsă scutură marile containere de vise
strîmb zgomotul de la-nceputul lumii

la fel urcam străzile-ntr-o rînă ale copilăriei
abisul pietruit lăsa molcome rîuri gălbui și albastre să-mi îmbibe țesuturile pielea fină a
tălpilor viziuni de klinamen:
femei ce se desfătau aflate-n puterea de transă a sburătorilor

mîngîind cu privirea sigilii de neiubit
ivite-n lumina cînd clară cînd întunecată a muzeelor somnului

*

Trebuie să pornești din răscrucea vechiului drum al mileniului
cu o mare lovind pietrele pînă în seva copacilor știutori
vrăjiți de căldura înfloririi din iarna aceea – ultimul anotimp al neștiinței patimilor noastre
mai 'nainte viermii cei grași împînziseră arțarii duzii și vișinii
închipuind păcatele întoarse pe roțile repezi ce nu mai pridideau cu invaziile;
am băut ultimul vin din focul stins al lemnului
via noastră – vin bun auriu și dulce o singură zi o singură oră o singură cupă

din care străveziul an a rupt acru-amar semnul pe care toți și toate-l înțelegeau (mai puțin noi strînși în nătînga îmbrățișare a neliniștii)

Răpirea m-a găsit mahmur dând chiloții jos vedeniilor pe stradă
și-n patul cel nou erai tu în rochie de mireasă
fără nimic pe dedesubt (nu aveai nici o milă pentru costumul bronzat)
tu aleasa ultimului convoi de rachete și ȋrcovnici să-ți fluture în semn de predare
rochia redutei coșcovite
cucerită în rîpa liniștită de-acum a icnetelor gîfiielilor și sfincterelor tale
sobolanii roșii chițăiau bine păziți supti și storși

Ei, deceniul acela a trecut peste toți – un an atît a ținut
rest de mercur mărgele din roșii metanii alese de tine și-au pecetluit darul – capete tăiate

Cînd a-nceput eram ca niște melci în cochiliile timpului goale

cînd s-a pornit eram ca niște zăgazuri rupte și-atît

Atunci am luat totul pe cont propriu - ca de obicei adevărul a fost și-a rămas pentru mine o
afacere personală - destinul marșul soarelui ploile fecioare – în puterea mea
vîntul pornit peste munții hercinici de vizavi de casă apele învolburate prin sita fină a voinței
mele

pămîntul era o Lună razna prin fulgere – ziutirik! pleznea fulgerul într-un număr:
arată-te! Dacă exiști arată-te! ființă îmblînzită a nopții
și foșnetul prindea chip rotindu-și ochii strălucitori
făcînd pași omenești către mine - aici aici

A fî ne-bun: a stăpîni viziunea
dizolvată-n complotul norilor – intrus spre-a reveni tot mai sleit din rangurile întrepătrunse
ale travaliului nașterii din nou

ce-mi va dăruî textul – pe mine mie însumi darul copil
în cămările mele retras prin nopțile reci de iarnă răscolind jarul cu clinchet
paharul ce-l sorb prea rece-n cristale de purpură
zornăind mahmur în cenușa caldă a trupului tău orb numai iris

beat și neînțelegînd cum viitorul unei țări a ajuns un corolar al destinului meu făcut țăndări
pămîntul o urmă în ceruri atît de-ndepărtat –

De cealaltă parte eram ambasador al cohortelor din plantațiile carbonifere
gîndac muscoi purice sughiț al increatului pui de pisică euthanasiat prin înnecare (după ce l-
am ținut mai bine de un sfert de ceas sub apă a ieșit la suprafață tușea – era năpădit de purici
nu mînca și atunci - seara îl adormise mai lung privea Luna aprinsă în cei doi ochi mici)
vulturul și umbra sa peste broasca țestoasă – fie-nțelesul acesta să rămînă-ntre noi

doream săucid

ea se dezbrăca departe în spatele draperiei roșii timpul nu reușise să mă vindece pictam
respirația petalelor ofilite sexul ei cu labii uriașe pătrundea

în afara universului învirginat – ineismul la mine căpătase o formă concretă
o dezbrăcam în oglindă

o-nveșmîntam în cuvinte –

și aleasa cu o mie de chipuri risipite-n trei lumi ce urmau să coboare
în potire de trei ori înălțate

totul s-a risipit la fîntînile racului

și Vărsătorul binecuvînta apele sale vii
Ei! numai un an am trăit - de atunci - un singur an a trecut...

Ea Ea și Ea – nume de vis de trup și de spirit risipite în lumea rară
gajuri ale păcii mele de o mie de poeme
sub măreția de fosfor a ritului întreg
le închinam pe rînd – Mirum Tremendum Fascinans¹

Ce era Adevărul?

După-amiază cu nori ca niște dinți moi de lapte
Obosit și aproape fără suflare povara viziunii mă părăsea
adormind în straturi ce rup și cad iarăși dezechilibrînd talere –
depărtarea în curtea mea era un lac tulburat de pace
o liniștită prietenie de urme
mai singur cu numele viilor scris în aer

răsuflarea reținută răscolind paturi
imaginea cade în vis aidoma alcoolului în genunchi
și în somn
sînt singur – în sfîrșit somnul despre care se spune că doar amăgește
Adevărul meu era – zefirul
de neînțeles și pînă la frică
al meu iubindu-l învelit în mine și de necuprins
mandala-machine în lotusul inimii
străină cu-aceeași tălmăcire – adevărul singurul meu *ascuns*
nevoia de a plînge
frigul zdrobit și ceea ce păstrezi afîit de penibil de cînd cu adevărat nu te-ai mai bucurat

pe tarabă simplu chioșc într-o realitate care închide o nepotrivire
dar acolo se află să spunem stingher
adevărul meu smerit aproape inexistent
de unde într-un registru concav umple peretele cald pînă la fericire

și cu aceasta ajunge la ultimul cuvînt
din cap pînă-n picioare
aș zice
ca scurgerea timpului
dintre moarte și viață

precum povestea din afară alunecînd înlăuntru
atomul inteligent te face să cobori din vis direct într-o gară
anume obiectul visat să apară din simplul principiu combinatoriu de aiurea
materia e întîmplare factorul subtil prima certitudine
reconstruiește realitatea
e doar un somn care deschide pliscul păsării și-adună animalele nopții
lipește mintea de trupul ce visează
în toate locurile deodată
de-acolo reîncepe – somnul
adevărul singurul meu adevăr

¹ cele trei denumiri ale sacralului la Rudolf Otto